

LLUC 10,25-37

Llavors, un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta: “Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?” Jesús li digué: “Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?”

Ell va respondre: “Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.”

Jesús li digué: “Has respost bé: fes això i viuràs.”

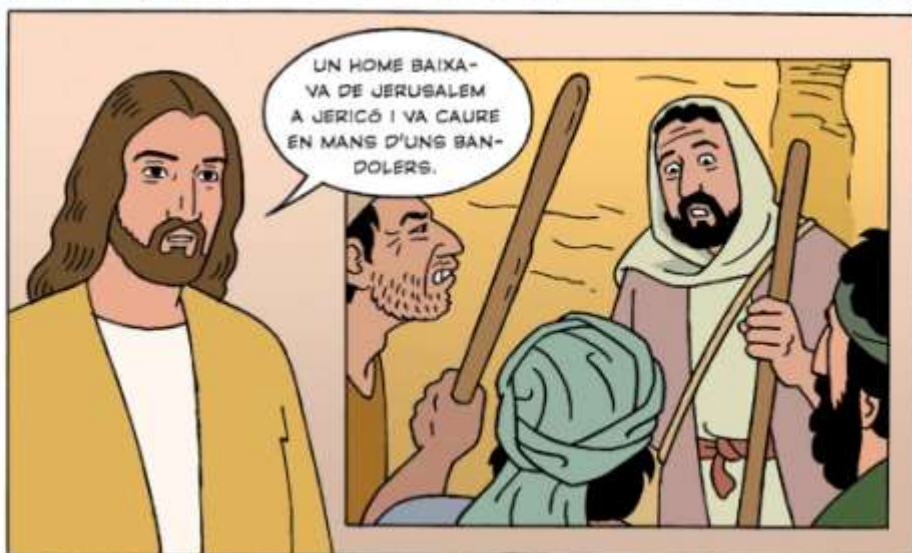
Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: “I qui són els altres que haig d'estimar?”

Jesús va contestar dient: “Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot;

quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: “Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més.” Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?”

Ell respongué: “El qui el va tractar amb amor.”

Llavors Jesús li digué: “Vés, i tu fes igual.”

UN MESTRE DE LA LLEI VA DEMANAR A JESÚS què havia de fer per posseir la vida eterna. Els mestres de la Llei eren experts en les escriptures, per això Jesús li va preguntar: "Què diuen les escriptures?" El mestre de la Llei va respondre bé: estimar Déu i estimar als altres. També Jesús va respondre això quan li van preguntar quin era el manament més gran.

Però Jesús afegí que no n'hi ha prou amb saber la resposta, cal dur-la a la pràctica: "fes això i viuràs." El mestre de la Llei demana a Jesús que li aclareixi qui són els altres que ha d'estimar i Jesús respon amb la paràbola del Bon samarità i acaba la lliçó insistint en la importància del fer: "Vés, i tu fes igual." L'amor s'expressa amb obres, no amb paraules.

Jesús podia haver respost la pregunta sobre qui són els altres que cal estimar dient "tothom", però no ho va fer així, hauria estat massa abstracte; ho va fer de forma concreta i amb imatges punyents, com si digués: "mira els qui pateixen i sabràs qui has d'estimar."

De les tres persones que van veure l'home que patia, només un d'ells passà a l'acció: el samarità, que en veure el ferit, se'n compadi. El sacerdot i el levita també el van veure, però no sabem si es van compadir. Quina importància podria tenir la seva compassió, si no els va servir per ajudar-lo? La compassió si no es converteix en acció, té poc valor.

En la paràbola, Jesús explica amb detall el que el samarità va fer per ajudar el ferit, en el moment que el va trobar i pagant l'hostaler perquè l'atengués. La paràbola no només respon qui hem d'estimar, sinó també quant hem d'estimar: fins al límit de les nostres possibilitats.

La paràbola va impactar el mestre de la Llei, perquè els sacerdots i els levites eren molt ben considerats, mentre que el samarità era un enemic per als jueus. Quan el samarità va ajudar el ferit, que podia ser un jueu, va actuar segons les paraules de Jesús: "estimeu els vostres enemics." El límit d'estimar no s'acaba amb els amics, arriba fins als enemics.

La paràbola ens recorda que en la nostra relació amb Déu no estem sols. El cristianisme no és una religió individualista, sinó comunitària: l'amor a Déu implica l'amor als altres, un amor que ens vol presents entre els altres, patint amb ells, atents a les seves necessitats i ajudant-los de forma concreta. Això és el que Jesús espera de cadascun de nosaltres.

